

Arrest

nr. 127 503 van 28 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat O. GRADY verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekster diende op 6 april 2008 bij de Belgische diplomatieke post te Teheran een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf (type C).

1.2. Verzoeksters kwamen op 26 juni 2008 toe op Belgisch grondgebied. Op 28 augustus 2008 werd er ten aanzien van hen een aankomstverklaring (bijlage 3) opgemaakt waarmee ze werden toegelaten tot verblijf tot 23 september 2008.

1.3. Eerste verzoekster diende op 1 september 2008 een asielaanvraag in.

1.4. Verzoeksters dienden op 15 februari 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 19 juli 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard

1.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 24 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 19 maart 2010, nr. 40 504).

1.7. Verzoeksters dienden op 17 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd daarna per schrijven van 12 december 2011, 22 juni 2012 en 4 oktober 2013 nog aangevuld.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 16 december 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 23 december 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.7. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeksters werden hiervan op 27 januari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.10.2011 werd ingediend, en aangevuld op 12.12.2011, 15.10.2012 en 04.10.2013, door:

M.(...), F.(...) S.(...) (...)

geboren te (...) op (...)

+ meerderjarige dochter:

R.(...) K.(...), N.(...) M.(...) (...),

geboren te (...) op (...)

beiden van nationaliteit: Iran

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 01.09.2008 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 23.03.2010 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 1 jaar en 7 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat betreft het feit dat mevrouw M.(...) op 15.02.2010 een aanvraag in toepassing van art. 9ter heeft ingediend; deze aanvraag art. 9ter werd op datum van 16.12.2013 ontvankelijk doch ongegrond verklaard en de beslissing werd aan de gemeente overgemaakt. Aangezien de aanvraag art. 9ter negatief werd afgesloten en er aldus geen schending van art. 3 EVRM kon vastgesteld worden, kan de verwijzing naar art. 3 EVRM niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor zowel mevrouw M.(...) als voor haar meerderjarige dochter,

mevrouw R.(...) K.(...), geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest 135.236 van 22.09.2004). Ook tonen betrokkenen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven.

Wat de scholing van de nu meerderjarige dochter betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat haar dochter momenteel nog steeds als volwaardige leerlinge aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven.

Het feit dat mevrouw M.(...) tewerkgesteld was in het kader van dienstencheques en zij een arbeidskaart voorlegt die geldig was van 12.10.2012 tot 11.10.2013 en dat ook haar dochter een arbeidskaart heeft verkregen en een studentenjob heeft uitgeoefend, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling enkel als doel had betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen hebben Franse lessen gevolgd, hebben een vriendenkring, leggen getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeksters werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeksters te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de van vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel van hun synthesememorie kan worden beschouwd werpen verzoeksters de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Voorts voeren verzoeksters de schending aan van een *"uitdrukkelijke schattingsfout, (...), van de onvoldoende motivering en daardoor van het gebrek aan wettelijke toelaatbare reden en van de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."* Verzoeksters verwoorden hun kritiek als volgt:

"In overweging dat de Belgische staat, in zijn nota met opmerkingen wenst te beweren dat het middel genomen van de schending van de verplichting van de formele en materiële motivatie niet aangehouden kan worden.

In overweging dat mijn verzoekers deze argumentatie niet kunnen aannemen.

In overweging dat, ten eerste, tegenpartij beschouwt dat de duur van hun asielprocedure op zich geen buitengewone omstandigheid vormt;

Dat mijn verzoekers wensen te laten gelden dat gedurende deze periode zij alle stappen ondernomen hebben om zich in de Belgische samenleving te kunnen integreren;

Beiden hebben de Franse taal geleerd, die ze nu perfect spreken;

In overweging dat dit element het bestaan van een buitengewone omstandigheid vormt, dat zal rechtvaardigen, dat mijn verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf voor lange duur, vanuit het Belgische grondgebied zouden kunnen vragen:

Dat mijn verzoekers dus beweren, dat tegenpartij haar beslissing niet geldig gegrond heeft;

Dat tegenpartij deze elementen als buitengewone omstandigheden zou moeten beschouwd hebben;

Dat bij gevolg dit middel gegrond is en voldoende is om de vernietiging van de bestreden akte te rechtvaardigen;

(...)

In overweging dat in zijn nota met opmerkingen, de Belgische staat van mening is dat het middel genomen uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens niet gegrond is.

In overweging dat tegenpartij in haar motivatie beweert, dat het feit vanuit het Belgische grondgebied een belangrijke vriendenkring ontwikkeld te hebben, op zich geen schending van artikel 8 van het EVRM rechtvaardigt;

Dat in dit geval, Mw. M.(...) ook wenst te herinneren dat haar zoon, ook op het Belgisch grondgebied aanwezig is;

Dat het overduidelijk is dat tegenpartij haar beslissing moest motiveren, rekening houdend met alle elementen van de zaak, quod non in dit geval;

Dat ze thans een familiecel vormen, zoals bepaald wordt door art. 8 van het Europees verdrag van de rechten van de Mens;

Dat wanneer er een schending van het recht tot respect voor het privé leven, het familieleven aangevoerd wordt, de Raad eerst onderzoekt of er werkelijk een privé en familieleven bestaat, in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of deze akte geschonden is;

Wat de beoordeling van het bestaan al dan niet van een privé- of familieleven, moet de Raad zich op het ogenblik plaatsen wanneer de bestreden akte genomen werd (zie EHRM, 13 februari 2001, Ezzouchi/Frankrijk, § 25 ; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk § 34 ; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21) ;

Dat het bestaan van dit privé- en familieleven niet door tegenpartij betwist wordt;

Dat ten opzichte van deze situatie, men niet, op redelijke wijze verzoekster kan opwerpen dat het familieleven elders dan in België gevoerd zou kunnen worden, en dit nog meer daar de zoon van verzoekster het op het Belgisch grondgebied aanwezig is;

Dat dit element dus de nietigverklaring rechtvaardigt van de bestreden akte;”

3.2. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeksters daarin de schending aanvoeren van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”* Onder *“middel”* dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeksters laten na om uiteen te zetten welk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zij juist geschonden achten.

3.3. Waar verzoeksters stellen dat er in casu een *“kennelijke schattingsfout”* is gemaakt, voeren zij in wezen een kennelijke beoordelingsfout aan in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris.

3.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoekers spreken van een *“onvoldoende motivering en daardoor van het gebrek aan wettelijke toelaatbare reden”*, voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad wijst er dienaangaande op dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partijen immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partijen zich steunen op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kennen, doch betwisten dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partijen voeren met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.5. Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken*
 - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.*
- (...)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.7. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 17 oktober 2011 (zie punt 1.7), die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoeksters betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerden:

“Mijn cliënte haalt als buitengewone omstandigheden aan dat zij reeds verschillende jaren in België verblijft, er perfect is geïntegreerd en dat haar dochter hier naar school gaat, zodat een terugkeer naar haar land van herkomst voor het indienen van de aanvraag tot machtiging tot verblijf een disproportionele eis zou zijn en een disproportionele aantasting zou uitmaken van haar privé- en familiaal leven dat wordt beschermd in artikel 8 EVRM.

Haar dochter volgt een opleiding als sociaal assistente in Namen (stuk 22) en het onderbreken van het schooljaar zal een zeer nadelig gevolg hebben voor haar opleiding.

Het werd reeds erkend door de Raad van State dat het onderbreken van een opleiding, zelfs in hoger onderwijs een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel kan uitmaken en dit dus als een buitengewone omstandigheid moet worden gezien in het kadet van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

Mijn cliënte bewijst ook dat zij er alles aan doet om zich op voorbeeldige wijze te integreren in Belgische samenleving, als alleenstaande moeder.

Mijn cliënte heeft lessen Frans gevolgd en beheerst de Franse taal op perfecte wijze (stukken 4 t/m 9) en zij zelf en haar dochter hebben een arbeidskaart aangevraagd en bekomen (stukken 10 en 11).

Mijn cliënte heeft zelfs al een tewerkstelling gekregen in het kader van dienstencheques (stukken 13 en 14) en zij wordt begeleid door de MIRE voor een zoektocht naar werk. (stuk 15),

Haar dochter heeft ook lessen Frans gevolgd (stukken 18 t/m 20 en 23 t/m 26) en zij spreekt dus ook op perfecte wijze de Franse taal en is nu ook ingeschreven om een opleiding tot sociaal assistente te volgen (stuk 22),

Haar studies en haar preciaire verblijfsituatie hebben haar er ook niet van weerhouden om een studentenjob uit te oefenen (stuk 27).

Zij hebben eveneens een uitgebreide vriendenkring opgebouwd in België en verschillende van hun vrienden getuigen van hun voorbeeldige integratie en hun uitstekende mogelijkheden in België (stukken 28 t/m 41).

Hieruit blijkt dat mijn cliënte en haar dochter na vele jaren verblijf in België het centrum van hun belangen hebben opgebouwd in België en dat dit moet worden gekwalificeerd als een privé- leven dat wordt beschermd door het artikel 8 van het EVRM, ook al heeft mijn cliënte geen familiale bindingen met België.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds erkend dat ook banden met andere mensen, namelijk privé-relaties moeten worden beschouwd als vallend onder de bescherming van het artikel 8 EVRM en een verwijderingsmaatregel kan dus ook een disproportionele aantasting uitmaken van het privé-leven mijn cliënte in die zin.

Gezien haar voorbeeldige integratie, haar kennis van de Franse taal en de uitgebreide vriendenkring die zij heeft opgebouwd, moet worden geoordeeld dat een terugkeer naar Iran voor het indienen van deze aanvraag tot machtiging tot verblijf, een disproportionele aantasting zou uitmaken van haar privé-leven, alsook een zeer nadelige invloed zou te weeg brengen op de opleiding van haar dochter, die is ingeschreven in de Hogeschool van Namen om een opleiding tot sociaal assistente te volgen.

Mijn cliënten hebben een aanvraag ingediend in toepassing van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die ontvankelijk werd verklaard en zij verblijven dus legaal in België.

Gelet op de verblijfsvergunning die zij hebben, ook al is dit een voorlopige verblijfsvergunning, kan er van hen niet worden gevraagd dat zij zouden terug keren naar Iran voor het indienen van deze aanvraag tot machtiging tot verblijf in Iran.

Dit geldt des te meer, gezien zij medische redenen hebben aangehaald die het verhinderen om terug te keren naar Iran, zo niet zou dit een verslechtering van hun gezondheidstoestand veroorzaken, wat in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de machtiging tot verblijf waarover zij beschikken kan hen dus niet worden gevraagd om terug te keren naar Iran en roepen zij buitengewone omstandigheden aan die rechtvaardigen dat hun aanvraag tot machtiging tot verblijf in België wordt ingediend."

3.8. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de asielprocedure van verzoeksters, naar hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, naar de familiale banden, naar de scholing van tweede verzoekster en naar hun integratie. Volgens verzoeksters dient de duur van de asielprocedure wel als een buitengewone omstandigheid te worden beschouwd omdat zij tijdens deze duur "alle stappen ondernomen hebben om zich in de Belgische samenleving te kunnen integreren", waarbij zij opmerken de Franse taal te hebben geleerd. De Raad merkt op dat verzoeksters niet aannemelijk maken dat de kennis van de Franse taal hen zou beletten om de aanvraag via de geëigende procedure, met name via de voor hen bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen. In de bestreden beslissing wordt daarom terecht het volgende gesteld aangaande de integratie-inspanningen van verzoeksters: "De overige aangehaalde elementen (betrokkenen hebben Franse lessen gevolgd, hebben een vriendenkring, leggen getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980." Waar verzoeksters aanvoeren dat niet omtrent hun "familiecel" werd gemotiveerd, en met name niet over de aanwezigheid van de zoon van eerste verzoekster op Belgisch grondgebied, dringt zich de vaststelling op dat verzoeksters de aanwezigheid van de zoon van eerste verzoekster nooit aan de gemachtigde van de staatssecretaris hadden meegedeeld in het kader van hun aanvraag of de aanvullingen. Verzoeksters blijven bovendien in gebreke om te duiden in welk opzicht dit als een buitengewone omstandigheid zou kunnen worden aanzien.

3.9. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.10. Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hun ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De Raad dient echter vast te stellen dat verzoeksters zich in hun middel beperken tot de stelling dat eerste verzoekster haar zoon zich in België bevindt en dat zij thans een *"familiecel"* vormen. Zoals hierboven reeds aangehaald stelt de Raad vast dat verzoeksters nooit aan de gemachtigde van de staatssecretaris ter kennis hadden gebracht dat er nog familieleden in België verblijven. Wat er ook van zij, met bovenstaande elementen tonen verzoeksters geenszins aan dat er in hunnen hoofde sprake zou zijn van een beschermenswaardig privé- of gezinsleven in België. Verzoeksters halen verder nog een aantal theoretische beschouwingen aan, maar laten na om deze verder concreet uit te werken. Hiermee maken zij evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Verder wenst de Raad er ook op te wijzen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De bestreden beslissing behelst de onontvankelijkheid van verzoeksters' aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze beslissing heeft geen gevolgen op de verblijfsrechtelijke toestand van verzoeksters, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM bij een eventuele terugkeer van verzoeksters naar hun land van herkomst hoe dan ook niet het gevolg kan zijn van de thans bestreden beslissing.

3.11. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending aangetoond van de materiële motiveringsplicht. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN